

Uprzejmie wyjaśniam, że w mojej ocenie petycja pozostaje nieuzasadniona.

Zacząć należy od tego, że petycja jest rozstrzygana na podstawie przepisów ustawy o petycjach (dalej: ustawa) i ustawy – kodeks postępowania administracyjnego (dalej: KPA).

Przed przejściem do merytorycznego uzasadnienia mojej opinii wskazać należy na zakres zastosowania przepisów KPA (art. 15 ustawy). Ze względu na daleko idące podobieństwo petycji do skarg i wniosków, przejawiające się choćby w okoliczności, że ustawa powtarza w dużej mierze regulacje dotyczące tych środków zawarte w KPA (zob. S. Gajewski, A. Jakubowski, Ustawa o petycjach [w:] Petycje, skargi i wnioski. Dział VIII Kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawa o petycjach. Komentarz, wyd. 1, Warszawa 2015, komentarz do art. 15, Legalis), należy przyjąć, że art. 15 odsyła wyłącznie do odpowiedniego stosowania tych przepisów KPA, które normują postępowanie w sprawie skarg i wniosków. Oznacza to więc, że do petycji w zakresie nieuregulowanym w ustawie znajdują zastosowanie przepisy działu VIII KPA oraz – w takim stopniu, jak ma to miejsce w odniesieniu do skarg i wniosków – działu I KPA, tj. rozdziału I Zakres obowiązywania oraz rozdziału II Zasady ogólne (zob. art. 221 KPA).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że regulacja działu VIII KPA zawiera niekiedy odmienne rozwiązania w odniesieniu do skarg oraz wniosków. Biorąc pod uwagę daleko idącą zbieżność między wnioskami a petycjami (zob. S. Gajewski, Petycja, skarga, wniosek..., komentarz do art. 15, Legalis), można przyjąć, że w pierwszej kolejności odpowiednio stosować do petycji należy przepisy KPA o wnioskach, a w dalszej kolejności – o skargach. Ponadto art. 15 ustawy wskazuje, że przepisy KPA znajdują zastosowanie do petycji w zakresie nieuregulowanym w ustawie. Biorąc pod uwagę, że dyrektywa odpowiedniego stosowania nie może prowadzić do modyfikacji unormowań zawartych w akcie, w którym ją wprowadzono, trzeba ustalić, które zagadnienia zostały w sposób zupełny uregulowane w ustawie, a które normowane są także przez przepisy KPA. Jak można sądzić, punktem wyjścia powinno być tutaj zestawienie zakresu normowania ustawy z treścią regulacji postępowania w sprawie skarg i wniosków zawartej w KPA. W tym kontekście można więc przyjąć, że do petycji znajdują zastosowanie przepisy:

- 1)dotyczące przeciwdziałania hamowaniu składania skarg i wniosków (art. 225 KPA),
- 2)szczegółowej treści uzasadnienia zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi lub wniosku (art. 238 KPA),
- 3)przedłużenia terminu załatwienia wniosku (art. 245 KPA),
- 4)udziału prasy i organizacji społecznych w postępowaniu w sprawie skarg i wniosków (art. 248–251 KPA),
- 5)przyjmowania tych wystąpień (art. 253–254 KPA) oraz
- 6)nadzoru i kontroli nad wykonywaniem zadań w tym zakresie (art. 257–259 KPA).

Do postępowania w sprawie petycji stosować się będą również zasady ogólne KPA zadeklarowane w art. 6–12 KPA.

Przechodząc do samej petycji. Petycji nie można pozostawić bez rozpoznania (art. 7 ustawy). Na jej rozpatrzenie organ zaś 3 miesiące od daty wpływu. W tym stanie rzeczy musimy zawiadomić Panią [REDAKTED] o sposobie załatwienia petycji – skarga na tę czynność nie przysługuje (art. 13 ustawy).

W mojej ocenie petycja nie może zostać uwzględniona z uwagi na następujące argumenty.

Po pierwsze statut został nadany powiatowi na mocy uchwały Nr XXX/255/2018 Rady Powiatu Choszczeńskiego z dnia 16 października 2018 r. uchwała ta podlegała badaniu przez organ nadzoru, który nie skorzystał z uprawnienia przewidzianego w art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (dalej: u.s.p.). Zgodnie z powołanym przepisem uchwała organu powiatu sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia organowi nadzoru. Wyjaśnić należy, że organem nadzoru *in casu* jest wojewoda, a starosta jest zobowiązany by w terminie 7 dni od dnia podjęcia przedłożyć uchwałę w celu podjęcia kontroli (art. 76 ust. 1 i art. 78 ust. 1 u.s.p.).

Należy zaznaczyć, że kontrola uchwały w tej sytuacji odbywa się przez pryzmat zgodności z prawem (art. 77 u.s.p.). Regulacja ta wypełnia zatem wymagania konstytucyjne zawarte w art. 171 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którymi działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności. Wyznacza ono granice nadzoru wykonywanego przez organy nadzorcze, których zadaniem jest przywrócenie stanu zgodnego z prawem (S. Gajewski, A. Jakubowski (red.), Ustawa o samorządzie powiatowym. Komentarz, Warszawa 2019, komentarz do art. 77, Legalis).

Przez zgodność z prawem należy rozumieć zgodność z powszechnie obowiązującym prawem. Chodzi więc o katalog aktów prawa powszechnie obowiązującego wskazany w art. 87 Konstytucji RP, a zatem zgodność z: Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, rozporządzeniami oraz aktami prawa miejscowego (por. M. Miemiec, Nadzór nad działalnością samorządu terytorialnego, (w:) A. Błaś (red.), Studia nad samorządem terytorialnym, Wrocław 2002, s. 273).

Skoro więc uchwała Rady Powiatu będąca aktem prawa miejscowego podlegała kontroli z punktu widzenia legalności, a kontrola ta nie wykazała naruszenia przez uchwałę prawa uznać należy, że podważany w petycji par. 53 statutu jest zgodny z prawem. Świadczy o tym również fakt, że pomimo zmian w statucie Rada Powiatu dotąd nie podjęła czynności zmierzających do uchylecia przedmiotowego przepisu. Paragraf 53 statutu w niezmienionej formie obowiązuje od dnia uchwalenia statutu, tj. blisko 4 lata.

Po drugie przeciwko uwzględnieniu petycji przemawiają argumenty natury prawno-organizacyjnej.

I tak par. 53 statutu stanowi przejaw tzw. wewnętrznej dekoncentracji zadań w ramach organu, jakim jest Rada Powiatu. Rada poprzez uchwalenie statutu tej treści przekazała część swojej kompetencji w tym zakresie Przewodniczącemu Rady Powiatu.

Taki kształt statutu jest także wynikiem uwzględnienia przy jego tworzeniu postulatów szybkości i łatwości procedowania petycji, skarg i wniosków, które szybko trafiają do właściwych organów w rozumieniu KPA. Ponadto ta trafna z punktu widzenia organizacji pracy regulacja wyłącza każdorazowe zwoływanie nadzwyczajnej sesji Rady Powiatu jedynie w celu przekazania np. jednej skargi, co z kolei prowadzi do ograniczenia kosztów obciążających budżet powiatu.

Z pozdrowieniami,
Michał Białkowski
adwokat

